

LÁ THƯ MỤC VỤ

Mỗi khi về Việt nam việc ăn uống tôi rất cẩn thận, nhất là nước uống. Thế nhưng có một lần trên đường đi ghé một quán ăn, tôi thấy họ bán nhiều loại nước uống, tôi tránh không uống nước ngọt, nên mới gọi một chai trà xanh uống cho chắc ăn. Thế mà cũng không ăn chắc tí nào, vì dù không đau bụng nhưng lại bị nhức đầu. Từ đó mỗi lần uống trà xanh là đầu lại bị nhức dù là trà mua ở đây. Có lẽ loại nước trà đóng chai đó dùng một loại hóa chất có mùi trà để chế tạo ra, chứ không phải dùng tinh chất chiết xuất từ lá trà xanh. Tất cả các loại nước uống đóng chai, hay đóng lon cũng đều làm bằng các hóa chất. Ngay cả các chai nước suối đóng chai ở Việt nam thực ra là nước vòi lọc sơ qua rồi đóng chai bán thôi chứ không phải nước suối như đề trên mác nhãn. Sợ lắm.

Ăn và uống là hai nhu cầu căn bản của con người. Nhưng uống quan trọng hơn ăn. Theo các nhà khoa học thì chúng ta có thể không ăn cả tháng cũng không chết, nhưng không có nước uống thì chúng ta chỉ có thể cầm cự được vài ngày là chết, vì cơ thể của chúng ta 90% là nước. Mất nước tất cả mọi cơ quan trong thân thể sẽ ngưng hoạt động.

Bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này, thánh Gioan kể cho chúng ta nghe câu chuyện về người đàn bà Samari ra giếng kín nước và tình cờ gặp Chúa Giêsu. Chúng ta biết một vài điều về bà ta từ gợi ý của bài Phúc Âm, nhưng điều quan trọng nhất là biết rằng bà ta đang khát nước vì bà ta muốn có thứ nước uống vào không còn khát nữa. Vào thời Chúa Giê-su các người đàn bà thường ra giếng kín nước vào buổi sáng sớm vì lúc đó trời còn mát để tránh cái nóng của vùng đất rất khô cần ít cây và họ thường đứng bên thành giếng tán gẫu đủ mọi thứ chuyện. Nên việc người đàn bà trong câu chuyện chờ tới trưa vắng người mới đi kín nước trong cái nóng nung người, cho chúng ta biết rằng là bà ta ‘có vấn đề’ nên phải tránh mặt mọi người. Như thế chẳng những bà ta khát nước mà còn khát được an ủi, được chấp nhận, và được yêu thương.

Nhiều người trong chúng ta cũng có cơn khát giống như vậy. chúng ta khát khôn nguôi tìm kiếm ý nghĩa và sự thỏa mãn, và hầu như mọi lúc chúng ta không biết tìm chúng ở đâu nên chúng ta quay sang tìm đủ mọi loại “nước” để thỏa mãn những cơn khát. Nhưng ngay cả sau khi uống đầy bụng các thứ nước ấy chúng ta vẫn cảm thấy khát. Những thứ ‘nước’ ấy là tiền bạc, danh tiếng, hay sự công nhận của người khác. Bất kể có bao nhiêu tiền hay bao nhiêu danh vọng, hay người ta có khen ngợi chúng ta bao nhiêu chẳng nữa, chúng ta cứ vẫn tìm kiếm hoài trong cái vòng luẩn quẩn của những cơn khát không bao giờ thỏa mãn.

Đôi khi chúng ta tìm thấy thứ nước uống có vị ngon và giải khát tức thời, cho chúng ta thỏa mãn điều chúng ta cần hay muốn, nhưng sau đó chúng ta lại cảm thấy khó chịu, trống rỗng, muốn bệnh, mất sức sống. Người đàn bà Samari là một thí dụ, bà ta cố gắng thỏa mãn cơn khát của bà bằng các người chồng, các partner, các người bà ta cho rằng mình yêu họ, nhưng thực ra họ chỉ là đối tượng để thỏa mãn cơn khát cho điều gì khác nữa của mình.

Ngay cả khi tất cả mọi cơn khát hay ham muốn thể lý được thỏa mãn như có một căn nhà ưng ý, một công việc ưng ý, một gia đình hoàn hảo..., chúng ta vẫn còn khát. Thế loại nước nào sẽ làm chúng ta hết khát? Loại nước nào không làm chúng ta bị bệnh hay bị trầm cảm? Loại nước nào mà bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, sẽ an ủi và vỗ về chúng ta hơn bất cứ loại nước nào của trần gian? Câu trả lời dĩ nhiên là Chúa Giêsu. Thực vậy chúng ta khát Chúa Giêsu. Và quan trọng không kém đó là Chúa Giêsu cũng khát chúng ta. Chúa Giêsu vẫn đến bên giếng nước cuộc đời và xin chúng ta “cho tôi chút nước”. Nếu chúng ta chọn cho Chúa nước từ trái tim mình, dâng mọi sự cho Ngài, và nhận ra rằng chỉ Ngài mới có nước làm cho linh hồn chúng ta không còn khát nữa, thì chính chúng ta sẽ trở nên giòng nước hằng sống. Khi chúng ta sống cuộc đời như là giòng nước hằng sống bằng việc thực thi công bằng bác ái và rao truyền chân lý Phúc Âm qua lời nói và việc làm, thì chúng ta sẽ lôi kéo được người khác đến với Chúa Giêsu như người đàn bà bên bờ giếng Giacóp xưa đã làm.

Bài Phúc Âm kể Chúa Giêsu ngồi bên bờ giếng chờ các môn đệ đi mua thức ăn từ đó mới gặp người đàn bà Samari và xin nước uống. Nhưng sau đó không thấy nói đến chuyện Chúa Giêsu ăn hay uống. "*Lương thực của Thầy là thi hành ý Đấng đã sai Thầy.*" (Ga 4:34). Chúa Giêsu chỉ muốn một điều, đó là nuôi dưỡng nhân loại. Ngài chỉ khát một điều, đó là ban nguồn nước sự sống. Chúng ta có dám chia sẻ cơn đói khát của Ngài không?

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh